

Møte tysdag den 16. mai kl. 13.40

President: J o r u n n R i n g s t a d

D a g s o r d e n (nr. 28):

1. Innstilling fra justiskomiteen om forslag fra stortingsrepresentantene Carl I. Hagen, Siv Jensen og Terje Søviknes om lov om endring i lov av 24. juni 1988 nr. 64 om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (utlendingsloven) (Innst. O. nr. 59 (1999-2000), jf. Dokument nr. 8:28 (1999-2000))
2. Referat

Statsråd Hanne Harlem la fram 1 kgl. proposisjon (sjå under Referat).

S a k n r . 1

Innstilling fra justiskomiteen om forslag fra stortingsrepresentantene Carl I. Hagen, Siv Jensen og Terje Søviknes om lov om endring i lov av 24. juni 1988 nr. 64 om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (utlendingsloven) (Innst. O. nr. 59 (1999-2000), jf. Dokument nr. 8:28 (1999-2000))

Presidenten: Etter ynske frå justiskomiteen vil presidenten føreslå at debatten blir avgrensa til 1 time og 15 minutt, og at taletida blir fordelt slik på gruppene:

Arbeidarpartiet 25 minutt, Framstegspartiet, Kristeleg Folkeparti og Høgre 10 minutt kvar, Senterpartiet, Sosialistisk Venstreparti, Venstre og representanten Bastesen 5 minutt kvar.

Vidare vil presidenten føreslå at det ikkje blir gjeve høve til replikkar etter dei enkelte innlegga, og at dei som måtte teikne seg på talaralista utover den fordelte taletida, får ei taletid på inntil 3 minutt.

– Det er vedteke.

Finn Kristian Marthinsen (KrF): På vegne av saksordfører Åse Wisløff Nilssen vil jeg ta fram noen av flertallets merknader, som også er i samsvar med Kristelig Folkepartis syn.

Representantene Hagen, Jensen og Søviknes framsatte i desember 1999 forslag til innstramninger i flere bestemmelser i utlendingsloven. Det ble foreslått endringer i elleve paragrafer i utlendingsloven til tross for at åtte av disse paragrafene ble endret ved lov av 30. april 1999, og hvor endringene ble satt i kraft straks for tre av paragrafene, mens endringene i de resterende fem paragrafer trådte i kraft 1. januar i år.

Forslagsstillerne har tydeligvis ikke fått med seg de endringer som har skjedd, for endringsforslagene i Dokument nr. 8:28 relaterer seg til paragrafene slik de lød før endringsloven av 30. april 1999. Det medførte litt ekstra arbeid for å få det ryddig og riktig.

En løpende innvandringspolitisk vurdering er viktig, men komiteens flertall deler ikke forslagsstillerens ønske om å endre eller skjerpe utlendingslovens bestemmelser

nå. De endringer som nylig ble vedtatt, må få tid til å virke en tid før en ny gjennomgang er nødvendig.

Flertallet deler heller ikke Fremskrittspartiets oppfatning av at situasjonen er uholdbar og at tilstramningstiltak må settes i gang umiddelbart. Det er ikke ønske om noen dramatisk omlegging av norsk flyktning- og asylpolitikk i noen av de andre partiene på Stortinget.

Endringsforslagene går på områdene

- arbeidstillatelse og oppholdstillatelse
- bosettingstillatelse
- vern mot forfølgelse
- rett til asyl
- reisebevis for flyktning- og utlendingspass
- utvisning
- bortvisning
- identifisering
- straff

I forbindelse med Ot.prp. nr. 17 for 1998-99 og Innst. O. nr. 42 for 1998-99 var det en grundig gjennomgang av mange av de berørte paragrafene. Derfor blir bare noen av områdene i dagens innstilling kommentert, og da med utgangspunkt i merknadene fra flertallet, som Kristelig Folkeparti er en del av.

Forslagsstillerne påpeker at det er viktig at kravet til underhold og bolig opprettholdes som innvandringsregulerende tiltak. Forskriftene stiller allerede i dag vilkår om at underhold og bolig må være sikret for den tid søknad om oppholdstillatelse skal gjelde. Flertallet anser at dagens regler er tilstrekkelige, og at endring derfor er unødvendig.

Det er heller ikke noe ønske om å stramme inn vilkårene for familiegjenforening generelt ved å endre loven. Definisjon av «nærmeste familiemedlemmer», som vi finner i utlendingsforskriftens § 23, har med dem som for oss naturlig hører med i begrepet, og bør stå uendret.

Derimot har en samlet komite pekt på behovet for ulike tiltak, herunder lovendringer som kan motvirke tvangsgifte og bigami. Dette er problemer som eksisterer i det norske samfunn, og som det på tross av forbud ikke har vært mulig å forhindre på en tilfredsstillende måte. Komiteen mener kravet om underholdsplikt ved familiegjenforening er et sentralt kriterium for å motvirke både tvangsgifte og bigami, og ber om en vurdering av dette i en egnet form. Det kan være behov for et bredt sett av tiltak for å motvirke disse forholdene.

Forslagsstillerne mener det bør strammes inn på muligheten for å få oppholdstillatelse på humanitært grunnlag etter avslag på søknad om asyl, da de mener at en rekke asylsøkere ikke har et reelt asylgrunnlag. Komiteens flertall ser imidlertid ingen grunn til å endre ordlyden i § 15, da det er myndighetene som tar stilling til om utlendingen har grunn til å frykte forfølgelse, og dermed har behov for beskyttelse. Det er ikke utlendingens subjektive frykt som legges til grunn her, slik forslagsstillerne synes å indikere.

Departementet har opplyst at praksis vedrørende oppholdstillatelse på humanitært grunnlag er under vurdering. Videre vil Regjeringen foreta en generell gjennomgang av hva som ligger i «sterke menneskelige hensyn» i

utlendingsloven, for å se om det er behov for justeringer. Det er først og fremst utlendinger som har søkt asyl uten å fylle vilkårene i Flyktningkonvensjonen som gis tillatelse, fordi «sterke menneskelige hensyn» taler for det.

Komiteen ber Regjeringen i forbindelse med budsjettproposisjonen for neste år orientere Stortinget om eventuelle endringer i praksis når det gjelder begrepene «humanitært grunnlag», «sterke menneskelige hensyn» og «familiegjenforening».

Vedrørende asylsaker mener en samlet komite at kortere saksbehandlingstid må være et mål, og vi forventer positive resultater av tiltak som er satt i gang.

Komiteens flertall tar utgangspunkt i at en flyktning pr. definisjon har et reelt behov for beskyttelse, og at den foreslåtte endringen derfor ikke kan tilføre bestemmelsen noe. Det å kreve lovlig opphold ville i tillegg være i strid med Flyktningkonvensjonen. Men det er enighet om at det må føres en streng og konsekvent politikk overfor dem som forsøker å få opphold på falske premisser. Arbeidet med å bekjempe ulovlig innvandring/menneskesmugling og å avdekke falsk identitet må vektlegges tungt.

Flertallet ser utfordringen ved at det oppgis falsk identitet, men søknaden må uansett behandles. Der riktig identitet blir brakt på det rene, må et reelt beskyttelsesbehov gå foran hjemsendelse til en mulig forfølgelse, i tråd med internasjonale konvensjoner Norge har ratifisert.

Utvisning av utenlandske borgere må etter forslagsstillernes syn innskjerpes, slik at norske samfunnsinteresser klart kommer foran hensynet til utlendingen og eventuell familie. Komiteens flertall støtter ikke forslaget fra Fremskrittspartiet om å heve grensen for utvisning på grunn av straffbare forhold fra en strafferamme på tre måneder til seks måneder. Det ville innebære at det skal mer til enn i dag for å kunne utvise en utlending. Prinsippet som ligger til grunn for dagens regler om at adgang til å utvise innskrenkes jo lengre botid utlendingen har i Norge, er viktig.

Dagens hjemmel for utvisning blir praktisert strengt, og det er ikke ønskelig å stramme inn ordlyden i dagens bestemmelse, da regelen praktiseres på en måte som flertallet er enig i. Samtidig er det på sin plass å peke på at våre folkerettslige forpliktelser, bl.a. rett til respekt for familielivet som følger av EMK Art 8, setter grenser for hvor streng utvisningspraksis som kan føres.

Forslagsstillerne har også foreslått endringer i § 47, som dreier seg om straffereaksjoner som kan pålegges etter utlendingsloven, og påpeker at det er en sovende paragraf. Komiteen mener det kan være behov for å se nærmere på praksis i tilknytning til brudd på utlendingsloven, f.eks. i hvor stor grad brudd fører til strafferettslige forføyninger eller forvaltningsmessige reaksjoner. Det er derfor et ønske om at Regjeringen kommer tilbake til Stortinget med en orientering i egnet form om hvordan brudd på utlendingsloven håndteres, også om hvor ofte det tas ut påtale.

Flertallet i komiteen – alle minus Fremskrittspartiet – ønsker ikke å fjerne kravet om «allmenne hensyn» for å reise påtale. Det er viktig at brudd på utlendingsloven generelt bør ha konsekvenser. Men i en del tilfeller kan det

være like praktisk med en forvaltningsmessig reaksjon i form av avslag på opphold eller utvisning. Ved påtalevilkåret «allmenne hensyn» kan det i større grad tas hensyn til konkrete forhold ved overtredelsen.

Med dette anbefaler jeg komiteens innstilling.

Vidar Bjørnstad (A): Representanten Marthinsen har på vegne av saksordføreren gitt en god og grundig gjennomgang av justiskomiteens innstilling til Dokument nr. 8-forslaget fra Fremskrittspartiet om innstramninger i utlendingsloven. Idet Arbeiderpartiet deler hans konklusjon på alle punkter, ser jeg ikke behov for en detaljert argumentasjon med egne ord for hvorfor vi avviser de enkelte lovendringsforslagene.

Samtidig har vi for ca. ett års tid siden vurdert her i Stortinget åtte av de i alt elleve paragrafene Fremskrittspartiet ønsker endringer i – jeg viser her til behandlingen av Ot.prp. nr. 17 for 1998-99 – og for disse henvises spesielt til representanten Marthinsens redegjørelse.

Selv om det er viktig med en løpende vurdering av utlendingslovgivningen, bør vi som lovgivere gi nylig vedtatt lovverk tid til å virke før fornyet debatt. Innholdet i Dokument nr. 8-forslaget gir meg imidlertid grunn til å anta at forslagsstillerne – kanskje litt overraskende når en ser hvem det er – ikke har registrert fjorårets gjennomgang av utlendingsloven og de vedtak som da ble gjort.

De paragrafene som ikke ble vurdert ved behandlingen av loven i fjor, er §§ 8, 15 og 47. Her finner jeg grunn til å gjenta, eller utfylle med vår begrunnelse grunnlaget for å avvise forslagene.

Paragraf 8 gjelder vilkårene for arbeids- og oppholdstillatelse. Her mener vi at forslaget er unødvendig, da forskriftene som gjelder i dag, allerede stiller vilkår om at oppholdstillatelse i henhold til § 8 gjelder for. Arbeiderpartiet mener også at det ikke er ønskelig med en endring av vilkårene for opphold i samme paragraf, ved at de skal endres fra dagens «sterke menneskelige hensyn» og «særlig tilknytning til riket» til «særlig sterke menneskelige hensyn» og «særlig sterk tilknytning til riket». Dagens lovtekst gir uttrykk for en streng vurdering, og det opplyses fra departementet at kriteriene slik de er utformet, er strenge og har fungert godt i de ni årene man har hatt reglene.

Jeg er ikke overrasket over at Fremskrittspartiet bruker lovforslag som politisk markering basert på synsing, uten nærmere gjennomgang. Det forbauser meg imidlertid litt at Høyre hiver seg på den samme karusellen. Er det for å smyge seg tettere opp til Fremskrittspartiet? Hva vil opphopning av adjektiver i lovforslag bety for utformingen av kriteriene?

Hele komiteen anviser imidlertid også den ryddige veien, som at det ble gitt nye retningslinjer om oppmyking av asylkriteriene fra januar 1998. Departementet har opplyst at praksis vedrørende oppholdstillatelse på humanitært grunnlag også er under vurdering, og at Regjeringen vil foreta en generell gjennomgang av hva vi legger i begrepet «sterke menneskelige hensyn» i utlendingsloven, for å se om det er behov for justeringer.

Justiskomiteen har understreket at en omlegging av politikken på dette området måtte forelegges Stortinget, og komiteen har i den forbindelse bedt om at Regjeringen i forbindelse med budsjettproposisjonen for neste år orienterer Stortinget om eventuelle endringer i praksis når det gjelder opphold på humanitært grunnlag og familiegjenforening. Dette mener jeg må være det nødvendige grunnlag for å drøfte endringer i loven.

Arbeiderpartiet mener heller ikke at man bør endre ordlyden i § 15. Norge har en forpliktelse til å ta stilling til om en asylsøker har grunn til å frykte forfølgelse og dermed har behov for beskyttelse. Enhver søker skal subsidiært vurderes ut fra mulig innvilgelse av opphold på humanitært grunnlag, hvor lov og regelverk gir kriterier. En skjønsmessig avgjørelse om at en slik vurdering skal skje, vil svekke rettssikkerheten lagt inn i lovgivningen.

Arbeiderpartiet mener at brudd på utlendingsloven bør ha konsekvenser og ber Regjeringen orientere Stortinget om hvordan brudd på utlendingsloven håndheves, f.eks. i hvor stor grad brudd fører til strafferettslige forføyninger eller forvaltningsmessige forføyninger. Vi mener at påtalevilkårene av allmenne hensyn bør beholdes, og går derfor imot at man skal endre lovens § 47.

For de øvrige forslag til endringer viser jeg som sagt til representanten Marthinsens redegjørelse. Jeg vil imidlertid også gi noen kommentarer til mer generelle problemstillinger som tas opp i denne saken. Når det gjelder det totale antallet asylsøkere og flyktninger som kommer til Norge, må vi forvente svingninger fra år til år. Når Fremskrittspartiet peker på den store økningen i 1999, har det bl.a. sin årsak i krigen i Kosovo. Jeg skal la diskusjonen om den ligge.

Det eneste faste antall vi kan påregne, er antallet kvoteflyktninger pr. år, hvor flertallet her i salen mener måltallet bør være 1 500. Jeg vil her benytte anledningen til å understreke vår forpliktelse i forhold til kvoteflyktningene og det internasjonale FN-systemet, også i forhold til at det kanskje er denne typen flyktninger som er vanskeligst stilt. Det virker på meg litt underlig at man ikke har klart å følge opp måltallet sett i forhold til det store antallet flyktninger som befinner seg i leirer rundt omkring.

Som jeg sa, må vi forvente svingninger i antall asylsøkere. En fast grense her vil kunne bryte med våre internasjonale forpliktelser. Men da må vi også ha et saksbehandlingssystem som kan tilpasse seg svingninger slik at saksbehandlingstiden ikke blir uforholdsmessig lang, noe som betyr både unødige kostnader og vanskeligheter for den enkelte. Jeg forventer at Regjeringen aktivt vil bidra til at dagens saksbehandlingstid kortes ned, bl.a. med bakgrunn i økte bevilgninger fra Stortingets side.

Vi har her i Stortinget vedtatt endringer som skal gjøre det mulig å rekruttere arbeidskraft fra land utenfor EØS-området, og vi er fra vår side innstilt på at Regjeringen fortsatt skal ha dette under løpende vurdering dersom det er behov for ytterligere justeringer. Men jeg vil advare mot å blande dette sammen med retningslinjer for vår flyktning- og asylpolitikk ut fra en betraktning om at de fleste eller alle asylsøkere er økonomiske flyktninger. En innstramning av vilkårene for opphold på humanitært

grunnlag for så å liberalisere arbeidsinnvandringen har ingen naturlig sammenheng, slik at dette er gjennomgående sammenfallende grupper. En slik kortslutning mener jeg vil kunne ramme rettssikkerheten for dem som er asylsøkere og ikke arbeidsinnvandrere.

Hva gjelder henvisningen til generøse ordninger og signaler om en liberal praksis som grunnlag for at asylsøkere kommer til Norge, tror jeg at både sentrumsregjeringen og Fremskrittspartiets markedsføring av norsk flyktning- og asylpolitikk, særlig de to siste årene, fra hvert sitt ståsted har gitt asylsøkere urealistiske forestillinger.

Norsk flyktning- og asylpolitikk avgjøres nasjonalt basert på våre internasjonale forpliktelser. Men samtidig kan vi heller ikke være upåvirket av omgivelsene rundt oss. Og som jeg har sagt tidligere: Over tid kan ikke vi ha en flyktning- og asylpolitikk som avviker vesentlig fra den våre naboland, for ikke å si resten av Europa, fører. Vi mener derfor det er nødvendig at det f.eks. for gruppen irakiske asylsøkere, som ikke har behov for beskyttelse, skal gis midlertidig oppholdstillatelse uten rett til familiegjenforening, på lik linje med retningslinjene som gjelder i Danmark.

Mitt siste moment gjelder misbruk av asylinstituttet, og først og fremst menneskesmugling. Det skal vi motarbeide og reagere på både nasjonalt og gjennom internasjonalt samarbeid. Men vi skal gjøre det på en måte som retter søkelyset mot bakmennene, og som stiller dem til ansvar, ikke ved å fokusere på gruppen flyktninger og asylsøkere på en negativ måte generelt, eller på enkeltpersoner som er satt i en vanskelig posisjon, og som kanskje er gitt urealistiske forhåpninger. Jeg regner med at vi på et senere tidspunkt også får anledning til å drøfte bl.a. kriteriene for opphold på humanitært grunnlag og familiegjenforening når Regjeringen kommer tilbake med en orientering til Stortinget i budsjettproposisjonen for neste år.

Carl I. Hagen (Frp): Som det ble sagt i saksordførerinnlegget, har vi som forslagsstillere lagt opp til en skjerping av utlendingsloven slik at det skal være mulig å begrense tilsig av flyktninger til Norge og gjøre praksis strengere. Det er grunnen til flere av disse endringsforslagene. Jeg konstaterer at her er det fortsatt en uenighet mellom Fremskrittspartiet på den ene siden og alle andre partier på den andre, med unntak av et par paragrafer for Høyres vedkommende.

Vi hadde håpet at erfaringene, som har vist at det har kommet en ganske betydelig andel asylsøkere til Norge der flere og flere rapporter tyder på at veldig mange i realiteten er økonomiske flyktninger og ikke flyktninger i henhold til flyktningkonvensjonen, ville føre til at man ville være med på en skjerping og en innstramning, slik som det skjer i andre land, f.eks. i Danmark, hvor det er gjennomført en helt annen praksis enn i Norge. Her er det jo ikke bare akkurat paragrafenes ordlyd som er det avgjørende. Det er faktisk den praksis som det legges opp til av utlendingsmyndighetene, selvsagt etter forskrifter og instruksjoner fra Regjeringen.

Vidar Bjørnstad hevder at vi – og de tre tidligere regjeringerpartier – har skapt urealistiske forhåpninger, for-

di vi tillot oss som politisk parti å kjempe imot den oppmyking av praksisen som den foregående regjering la opp til. Det betyr vel i realiteten at Vidar Bjørnstad og Arbeiderpartiet har den holdningen at politiske partier skal helst ikke ha lov til å være med og gi uttrykk for politiske oppfatninger. Når vi er dypt uenig med Regjeringen og flertallet, er det vår plikt som parti – et relativt betydelig parti i Norge – å gi uttrykk for våre synspunkter uten å bli møtt med den slags type argumentasjon om at vi har skapt falske forhåpninger. Det at de er falske, er også feil, fordi det er veldig mange som har vist at de etter hvert greier, hvis de bare er utholdende nok, å få opphold i Norge på tross av at de ikke fyller kriteriene. Hvis de bare holder på og anker og anker og anker og til slutt går i kirkeasyl, blir til slutt flertallet i denne salen myke og glemmer sine prinsipper, og så sier de til slutt ja. Det er denne mangel på konsekvent håndhevelse av norske lover og regler fra det store flertallet som har gjort at man har skapt et berettiget håp om å få opphold i Norge når man bare kommer hit, er utholdende nok og bruker alle de triks som skal til for å myke opp flertallet. Erfaringene viser at vi har rett på dette området.

Så sa Vidar Bjørnstad at det hadde vært en økning i 1999, men at det skyldes Kosovo. Så vidt jeg erindrer, kom det ikke noe særlig Kosovo-flyktninger i 1999, de kom i 1998 og 1997, men det var irakere og somaliere som utgjorde det høye tallet. Når vi ser bort fra det store mottaket av Kosovo-flyktninger, har det vært en eksplosjonsartet utvikling, og det fortsatte på begynnelsen av året. Jeg har ikke fått anledning til å sjekke utviklingen de siste to-tre måneder.

Et par steder sier komiteen at de vil be Regjeringen om en vurdering og kommer med en del arbeidsoppgaver til Regjeringen, og man sier man skal komme tilbake til forhold. Det synes jeg er gledelig, og det er kanskje mulig å øyne et lite håp om at naiviteten og blåøydheden til flertallet etter hvert skal bli noe mer begrenset.

Det sies i innstillingen på side 3:

«Komiteen mener kravet om underholdsplikt ved familiegjenforening er et sentralt kriterium for å motvirke både tvangsgifte og bigami, og ber om en vurdering av dette i egnet form.»

Vi har gått lenger. Vi vil stille krav ikke bare om underhold for familiegjenforening, men også om adekvat bolig. Meg bekjent har andre land slike regler, og det er klart at hadde man for familiegjenforening hatt krav om både underholdsmulighet og adekvat bolig, hadde veldig, veldig mange, kanskje de aller fleste tvangsekteskap, arrangerte ekteskap, ikke vært mulig. Der hvor man har underhold, kan det være underhold fra en hel familie, og så kan f.eks. en ung pakistaner gifte seg med sin kusine eller sin fetter, fordi de til å begynne med kan bo i boligen til foreldre. Så får de fulle rettigheter til assistanse fra det norske velferdssystemet.

Hvis man krever at det skal være egnet egen bolig for den som søker familiegjenforening med en ektefelle fra et annet land, stopper automatisk tvangsekteskapene hvor det i realiteten bygger på at vedkommende bor hjemme hos egne foreldre. En slik enkel og grei regel vil

le hjulpet dramatisk de mange norske statsborgere og utlendinger som har fast, permanent opphold i Norge, og som blir utsatt for et sterkt press om tvangsekteskap eller arrangerte ekteskap. Vi synes vi har en plikt til å prøve å hjelpe dem som kommer i denne situasjonen, slik at de slipper unna dette presset. Den lovendringen vi her har gått inn for, ville ha gjort det. Vi er selvsagt glad for at komiteen enstemmig sier at når det gjelder underholdsplikten, skal man få det vurdert og komme tilbake til det, men dette med egen bolig er like viktig, for det er det som virkelig ville hindret mange av tvangsekteskapene.

Vi synes også det er leit at ikke flertallet går inn for at humanitært grunnlag skal skjerpes. Det skjer i stadig flere andre land, så vidt jeg har registrert – også at man ikke straffet eller uten noen konsekvenser skal kunne fortsette å operere med falske identiteter. Det er først når det medfører konsekvenser å benytte falsk identitet, at det kan bli slutt på det. Vi har gjennom disse endringsforslagene faktisk lagt opp til en mye raskere saksbehandling. Saksbehandlingen i dag kan ta lang tid fordi en asylsøker opererer med falsk identitet en lang stund og blir avslørt, så finner han eller hun en ny falsk identitet, og det blir avslørt, og så finner man enda en ny en, for dette kan man jo gjøre når det ikke får noen konsekvens. Det er derfor vi har fremmet forslag om at det skal medføre en konsekvens for utfallet av behandlingen av søknaden hvis man ikke er positiv til å gi alle riktige opplysninger med en eneste gang.

Men vi tar til etterretning at flertallet ikke vil være med på noen særlig innskjerping og strammere praksis. Det synes vi er trist. Det betyr fortsatt mulighet for betydelige problemer i det norske samfunn i tiden fremover, i og med at integreringspolitikken går så dårlig og vi stadig får negative konsekvenser av denne politikken som gjelder flyktninger og asylsøkere og innvandring på det totale området. Vi kommer selvsagt til å fortsette vår kamp for en vesentlig omlegging av denne politikken.

Med dette tar jeg opp forslag nr. 1 på vegne av Høyre og Fremskrittspartiet og forslag nr. 2 på vegne av Fremskrittspartiet.

Presidenten: Representanten Carl I. Hagen har tatt opp dei forslaga han refererte til.

Kristin Krohn Devold (H): Jeg tror det er veldig viktig, hvis folk skal ha tillit til den flyktning- og asylpolitikken Stortinget driver, at vi hele tiden er villig til å justere politikken når det viser seg at det oppstår konkrete problemer, samtidig som vi erkjenner at vi er en del av et internasjonalt samfunn og det er vanskelig for Norge å ha regler som er vesentlig forskjellige fra f.eks. våre nabolands.

Jeg tror nordmenn flest er opptatt av å hjelpe flyktninger i nød. Men det er veldig viktig at vi gjør det på en måte som hjelper dem som trenger det mest i første omgang. Det er i første rekke kvoteflyktninger, og det er de som tilfredsstiller kriteriene for å få asyl. Men den gruppen som har vært mest i vekst i Norge, har vært den tredje gruppen, gruppen som har fått innvilget opphold på

humanitært grunnlag. Det vi gjør, hvis vi ikke justerer praksisen her, er å la noen snike i køen, forbi de kvoteflyktingene som vi vet finnes ute i verden, og som trenger et sted å være, og forbi dem som tilfredsstillere kriteriene for asyl. Derfor er det viktig å stramme inn på kriteriene for opphold på humanitært grunnlag.

Da Jugoslavia-krisen oppstod, ble mange som kom til Norge med håp om å få bli her, intervjuet. Det mange av dem sa, var at det de primært var ute etter, var et sted å være der de kunne få seg en jobb og forsørge seg selv. Det tror jeg er et behov som ligger dypt i de fleste mennesker. Derfor tror jeg at mange av dem som kommer til Norge med håp om bedre økonomisk framtid, primært burde fått anledning til det gjennom å komme hit som arbeidsinnvandrere der de fra første dag er selvforsørgende. Det er ikke bra for integrasjonsprosessen i Norge at så mange kommer og blir en direkte belastning på offentlige budsjetter, som mange av dem blir lenge.

Det å sende et signal fra Stortinget om at de reelle flyktingene og asylantene skal vi ta imot på lik linje med det internasjonale samfunn, men de som ønsker å komme hit med håp om en bedre økonomisk framtid, må regne med å være selvforsørgende fra første dag, tror jeg vil være riktig, og et signal som også vil bli forstått av mesteparten av befolkningen – uten at vi opptrer i strid med vårt humanitære ansvar.

Det vi vet, er at tvangsekteskap er et konkret problem i Norge. Vi vet at mange unge kvinner selges, mer eller mindre, som en inngangsbillett til det norske samfunn. Jeg er derfor glad for at komiteen er med et stykke på vei i å ville ha vurdert mulighetene til å bruke underholdsplikten som et krav for familiegjenforening for å motvirke tvangsgifte og bigami. Det er faktisk ganske nytt og ganske sentralt at komiteen har sagt akkurat det. Høyre foreslår en paragraf som sier at vi vil at man skal ha underholdsplikt og relevant bolig. Etter mine begreper er det å ha et relevant sted å bo en naturlig del av underholdsplikten. Det er også positivt at komiteen ber om en gjennomgang av hva som ligger i definisjonen «sterke menneskelige hensyn», for å ha en slags kontroll på at det ikke har vært en oppmyking i begrepet humanitært grunnlag som går lenger enn det Stortinget har ønsket seg.

Grunnen til at Høyre går inn for en del av de forslagene som Fremskrittspartiet har fremmet, er at vi mener de er riktige, vi mener de peker på konkrete problemer i det norske samfunnet. Og da synes jeg forslagene fortjener å bli seriøst vurdert. Både underhold og bolig er det viktig å gi lovformuleringer om. Når den forrige regjering mange ganger uttalte at kriteriene for å få opphold i Norge på humanitært grunnlag var liberalisert, er det viktig at vi markerer ved forslag til endring i lovteksten at en slik oppmyking ikke har vært ønskelig fra Høyres side.

Når nestleder Vidar Bjørnstad sier at man bør være forsiktig med å bruke lovforslag til politisk markering, vil jeg egentlig si det motsatte. Lover skal reflektere et politisk syn hos flertallet i Stortinget. Noe av det Høyesterett ved Carsten Smith nettopp har understreket overfor storting og justiskomite, er at det er nettopp ved å justere

en lovtekst vi sender et signal til forvaltning, til domstoler, om hva som skal være gjeldende praksis.

Jeg vil også få legge til at det ikke er riktig at det var antallet flyktinger fra Kosovo som var det største i 1999. Den enkeltgruppen som var klart størst, var flyktinger fra Nord-Irak, som ikke tilfredsstillere kriteriene for å få asyl.

Til slutt vil jeg si: Mange kommer hit som følge av menneskesmugling. Mange kommer hit med falsk identitet. Statistikk offentliggjort av UDI tilsier at de fleste som kommer hit, oppgir falsk identitet i perioder. Da må det være mulig å justere loven litt, slik at det ikke skal lønne seg å prøve å lure seg inn i landet.

Jeg synes derfor det er skuffende at ikke stortingsflertallet kan være med på Høyre og Fremskrittspartiets forslag om akkurat dette. Men jeg konstaterer at der er vi uenige, og velger å glede meg over de små skritt i riktig retning som vi gjennom enstemmige komitemerknader tross alt har fått til.

Presidenten: Presidenten vil spørre om Kristin Krohn Devold skal ta opp forslag.

Kristin Krohn Devold (H): Takk for det, president! Jeg tar opp det forslaget Høyre står alene om.

Presidenten: Då har Kristin Krohn Devold teke opp det forslaget ho refererte til.

Tor Nymo (Sp): Vi har de siste årene opplevd en generell humanisering av den norske utlendingslovgivningen. Dette har tatt forskjellige former, delvis ved at man i større grad har åpnet for rimelighet og økt skjønnsvurdering i konkrete enkeltsaker, delvis ved at man har endret visse krav, f.eks. kravet om sannsynliggjøring ved asyl, ved at kvinners stilling ved asylvurderinger er styrket og reglene for familiegjenforening endret, osv. Det har vært en reell endring på systemnivå, og Senterpartiet har ønsket velkommen denne humaniseringen.

Vedtak etter utlendingsloven er vedtak som har svært omfattende personlige konsekvenser for enkeltindividet. Selv om asylsaker står i en særstilling, er saker vedrørende familiegjenforening, utvisning osv. av grunnleggende personlig viktighet for det enkelte mennesket. Dette forutsetter bruk av skjønn og av sunn fornuft fra forvaltningsorganets side i slike saker. Forslagsstillerne fra Fremskrittspartiet ønsker en generell innstramming av utlendingsloven. I tillegg ønsker de at sentrale punkter i forskriften skal få lovs form. Utøvelse av skjønn skal begrenses i den grad det medfører innvilgelse av flere søknader om opphold. For mitt vedkommende illustrerer dette en grunnleggende, prinsipielt ulik tilnærming til disse problemstillingene mellom Fremskrittspartiet og flertallet i komiteen. For Senterpartiets vedkommende er det en ufravikelig leveregel når det gjelder politikk: respekt for individets mangfold og den nødvendige fleksibilitet i møte med enkeltskjebner.

To ting slår meg når det gjelder de stadig tilbakevendende forslagene fra Fremskrittspartiet vedrørende utlen-

dingsloven, for det første manglende nyansering mellom de ulike innvandringsgruppene til Norge, for det andre en manglende evne – eller vilje – til å gripe fatt i de virkelige utfordringene.

Utfordringen for oss som politikere – noe også forslagsstillerne fra Fremskrittspartiet burde grepet fatt i – er for det første å få behandlingstiden for søknader om asyl eller annen oppholdstillatelse inn i forsvarlige rammer. Fremskrittspartiets og Høyres medlemmer ønsker en generell innstramming av praksis for innvilgelse av opphold på humanitært grunnlag. Vi vet jo imidlertid at en betydelig andel av innvilgelsene på humanitært grunnlag ut fra menneskelig hensyn har delårsak i ufor-svarlig lang ventetid på behandling. Vår utfordring er derfor å gripe fatt i ressursituasjonen og administrasjonen av asylinstituttregimet. Både menneskelige og økonomiske hensyn taler for dette. I den forbindelse minner jeg om det svært vellykkede landsdekkende prosjektet som ble igangsatt av Justisdepartementet i november 1999 for å nedarbeide asylavhørsrestansene i politiet.

For det andre må vi anstrenge oss ytterligere for å finne gode integreringstiltak overfor de innvandrerne som f.eks. fortsatt faller utenfor det norske arbeidsmarkedet. Mye av nøkkelen til en vellykket integrering ligger i arbeidsmarkedet. Arbeidsledigheten blant ikke-vestlige innvandrere er i dag nærmere 9 pst. Den har også en overrepresentasjon blant lavinntektsgrupper på 20 pst. Jeg registrerer Høyres merknader om arbeidsinnvandring, og sluttet da også opp om fjorårets liberalisering av deler av arbeidsinnvandringen. Vi må imidlertid ikke la sistnevnte gå på bekostning av å få tilnærmet full sysselsetting hos andre innvandrere i Norge. Fremskrittspartiet snur altså problemstillingen på hodet. Utfordringen vår er ikke i utgangspunktet en begrensning av innvandrerne, men å sørge for å integrere disse i inntektsbringende arbeid raskest mulig.

Forslagsstillerens motstand mot å utøve skjønn i slike saker påvirker den faktiske rettsikkerheten i Norge. Jeg vil også hevde at deler av forslaget balanserer mot det som er akseptabelt uten å komme i konflikt med flyktningkonvensjonen som Norge er forpliktet overfor. Der som vi har en flyktning innenfor landets grenser, kan ikke omstendigheter omkring søknadsprosedyrer rettferdiggjøre en uforsvarlig vurdering av vedkommendes asylsøknad.

For øvrig kan jeg ikke se noe godt nok argument for enda en gang å redusere fleksibiliteten i slike saker som i høy grad berører enkeltmennesker.

Karin Andersen (SV): Ikke overraskende kommer SV til å slutte seg til flertallet i denne saken. Jeg har bare behov for noen få kommentarer til debatten.

Der jeg synes det er viktig å gjøre et skille når man diskuterer disse tingene, er når det gjelder å holde flyktning- og asylpolitikken og dens begrunnelse for seg og så ta arbeidsinnvandringspolitikken for seg. Et av problemene nå er jo at man blander disse to tingene sammen og tror at det er samme gruppe og samme hensyn som skal ivaretas. Det er det ikke. Flyktning- og asylpolitikken har

sin egen begrunnelse og begrunner seg i behov for å få beskyttelse fra en akutt situasjon. Det er det dreier seg om, og derfor blir det litt meningsløst å diskutere størrelsen av antallet som kommer og hvordan dette skjer, for dette avhenger jo i hovedsak av situasjonen ute i verden.

Så skal vi ha et regelverk i Norge som håndterer dem som kommer, rettferdig og på en likeverdig og humanitær måte. Problemet i dag er mer at vi mangler et myndighetsapparat som er i stand til å håndtere mengden av saker som kommer. Det ligger bl.a. under ansvarsområdet til kommunalkomiteen – UDI. Vi jobber kontinuerlig med dette, men det er ingen tvil om at her mangler det en god del på å få dette arbeidet i så godt gjenge at man unngår de lange ventetidene, som igjen resulterer i en humanitær situasjon som norske myndigheter ikke kan se bort fra når de skal vurdere hvordan enden på saken skal bli. Jeg vil også understreke at humanitært grunnlag er humanitært grunnlag. Det er en institusjon som vi har opprettet rett og slett ut fra at slike situasjoner kan oppstå. Vi kan sjølsagt diskutere hva det er og sjølsagt legge politiske føringer for hva det måtte være. Men fra det til på en måte å påstå at dette er en strikk som de som sitter og håndterer denne bestemmelsen, kan gjøre nesten hva de vil med, synes jeg er å gå rimelig langt. Slik er det ikke. Det vet alle vi som har jobbet med slike saker.

Jeg tror også noe av problemet med integrering – for det er det dette forslaget tar utgangspunkt i – er at man synes integrering er vondt og vanskelig. Men et veldig viktig bidrag til å gjøre dette vanskelig er jo at man i generelle vendinger omtaler hele gruppen innvandrere som nærmest halvkriminelle og skumle. Den inngangsporten som Fremskrittspartiet som regel bruker til disse sakene, er et meget dårlig bidrag til at integrering skal gå bra. Man må møte folk som gruppe og som enkeltindivider med respekt, og man må ikke minst på individuelt grunnlag ta stilling til disse sakene både i behandlingen i UDI og eventuelt i rettsapparatet der det er viktig. Jeg klarer ikke å se hva slags politisk verdisyn som skulle ligge til grunn for at en skulle behandle disse menneskene som en gruppe. Og det føler jeg ligger bak.

Så til Høyres innlegg. Høyre er i likhet med SV opp-tatt av å få liberalisert arbeidsinnvandringen. Der har SV og Høyre også vært enige. Også SV og Venstre har hatt fellesforslag om det i Stortinget. Det synspunkt jeg ikke deler i Høyres argumentasjon i den saken, er at de som eventuelt burde få komme inn i landet ved en liberalisering av arbeidsinnvandringen, nødvendigvis er de samme som nå er her på humanitært grunnlag. Jeg tror det er to stort sett vidt forskjellige grupper. Jeg er også veldig uenig når man framstiller det som om asylsøkerne som kommer hit til landet nå, på en måte sniker seg forbi køen av kvoteflyktninger og gjør Norges mulighet til å ta imot kvoteflyktninger mindre. Kvoteflyktninger blir fastsatt som et tall som vi faktisk tar stilling til. Vi har altså mulighet til å si hvor mange vi ønsker å ta imot, avhengig av behovet som fins ute i verden. Der kan vi altså gjøre sjølstendige valg. Og når flyktning- og asylsøkerstrømmen øker, skjer ikke det bestandig akkurat når bud

(Andersen)

sjettet blir fastlagt eller tallet på kvoteflyktninger kommer opp til behandling. Så de to størrelsene bør holdes fra hverandre.

Presidenten: Fleire har ikkje bede om ordet til sak nr. 1. (Votering, sjå nedanfor)

Etter at det var ringt til votering i fem minutt, sa **presidenten:** Odelstinget går då til votering.

Votering i sak nr. 1

Presidenten: Under debatten er det sett fram tre forslag. Det er:

- forslag nr. 1, frå Carl I. Hagen på vegner av Framstegspartiet og Høgre
- forslag nr. 2, frå Carl I. Hagen på vegner av Framstegspartiet
- forslag nr. 3, frå Kristin Krohn Devold på vegner av Høgre

Framstegspartiet har bede om at voteringa blir lagd opp slik at Framstegspartiet kan røyste subsidiært for Høgre sitt forslag. Presidenten vil difor foreslå at det fyrst blir votert over forslag nr. 2, frå Framstegspartiet, deretter over forslag nr. 3, frå Høgre, så over forslag nr. 1, frå Framstegspartiet og Høgre, og til slutt over innstillinga.

Forslag nr. 2, frå Framstegspartiet, lyder:

«I

I utlendingsloven av 24. juni 1988 nr. 64 gjøres følgende endringer:

§ 8 første ledd nr. 1 skal lyde:

1. Underhold og bolig må være sikret gjennom fast arbeid og permanent husvære således at utlendingen ikke ligger samfunnet til byrde. Ved fornyelse av arbeidstillatelse eller oppholdstillatelse skal det legges vekt på om vilkårene for innvilgelse av arbeidstillatelse og oppholdstillatelse fortsatt er oppfylt. Nærmere regler fastsettes av Kongen ved forskrift.

§ 9 skal lyde:

§ 9 Arbeidstillatelse eller oppholdstillatelse til familiemedlemmer

De nærmeste familiemedlemmer til norsk eller nordisk borger som er bosatt i riket eller til utlending med lovlig opphold i riket i medhold av §§ 8 eller 12, kan etter søknad gis oppholdstillatelse og arbeidstillatelse dersom underhold og bolig er sikret og det ikke foreligger omstendigheter som er nevnt i § 8 første ledd nr. 3.

Kongen kan fastsette ved forskrift hvem som skal betraktes som nærmeste familiemedlemmer etter denne paragrafen.

§ 11 første og annet ledd skal lyde:

Utlending kan etter søknad gis fornyelse av arbeidstillatelse og oppholdstillatelse når underhold og bolig er sikret etter forskrift fastsatt av Kongen. Fornyelse kan nektes etter forskrift gitt i medhold av § 5 annet ledd eller etter forhold som fremgår av § 8 første ledd nr. 1 eller nr. 3.

Fornyset arbeidstillatelse gis i alminnelighet for ett år. Tillatelsen kan gis for kortere eller lengre tid dersom formålet med arbeidet eller oppholdet tilsier det, eller det foreligger andre særlig grunner. Fornyset arbeidstillatelse kan ikke knyttes til et bestemt arbeid eller et bestemt arbeidssted hvis ikke noe annet er fastsatt i forskrift gitt i medhold av § 5 annet ledd.

§ 12 skal lyde:

§ 12 Bosettingstillatelse

Utlending som de siste tre år har oppholdt seg sammenhengende i riket med oppholdstillatelse eller arbeidstillatelse uten begrensninger, kan etter søknad gis bosettingstillatelse dersom det ikke foreligger forhold som nevnt i § 29 første ledd. Bosettingstillatelse kan også gis i andre tilfelle etter nærmere regler i forskrift fastsatt av Kongen.

Bosettingstillatelse gir rett til opphold og til å ta arbeid uten tidsbegrensning.

Vedtak om bosettingstillatelse treffes av Utlendingsdirektoratet. Også ved søknad om bosettingstillatelse gjelder § 11 tredje ledd.

Tillatelsen faller bort når innehaveren har hatt bopel eller faktisk opphold utenfor riket sammenhengende i mer enn ett år. Utlendingen kan etter søknad gis adgang til å være borte fra riket lenger uten at tillatelsen faller bort. Nærmere regler kan gis ved forskrift fastsatt av Kongen.

§ 15 første, annet og tredje ledd skal lyde:

Utlending må i medhold av loven ikke sendes til noe område der utlendingen med rette kan frykte forfølgelse som kan begrunne anerkjennelse som flyktning, eller ikke vil være trygg mot å bli sendt videre til et slikt område. Tilsvarende vern skal gjelde utlending som av liknende grunner som angitt i flyktningedefinisjonen sår i nærliggende fare for å miste livet eller bli utsatt for umenneskelig behandling.

Når vedtaksmyndigheten i sak etter loven kommer til at utlendingen ikke går inn under reglene i første ledd, kan det vurderes om reglene i § 8 andre ledd bør anvendes.

Vernet etter første ledd gjelder ikke utlending som med rimelig grunn anses som en fare for rikets sikkerhet eller som har fått endelig dom for en alvorlig forbrytelse, og som av den grunn utgjør en fare for samfunnet. Vernet gjelder heller ikke når det foreligger omstendigheter som angitt i flyktningekonvensjonens art. 1 F.

§ 17 første ledd, innledningen, skal lyde:

Flyktning med reelt behov for beskyttelse, som er i riket eller på norsk grense har etter søknad rett til asyl (fristed) i riket. Dette gjelder likevel ikke flyktning som

§ 17 første ledd bokstav c skal lyde:

- c) har reist til riket av eget tiltak etter å ha oppnådd beskyttelse i et annet land, eller etter å ha hatt opphold i stat eller område hvor flyktningen ikke var forfulgt og heller ikke hadde grunn til å frykte tilbakesendelse til hjemlandet,

§ 17 annet til sjette ledd skal lyde:

Rett til asyl forutsetter at det søkes om asyl ved den norske grense, dersom en ikke har lovlig opphold i riket.

Adgangen til å returnere flyktning til annen stat i medhold av første ledd bokstavene c) og d) skal ikke benyttes dersom flyktningen har en særlig sterk tilknytning til riket som gjør at Norge er nærmest til å gi flyktningen beskyttelse.

Også flyktningens ektefelle og umyndige barn har rett til asyl dersom ikke særlige grunner taler mot det.

Pass eller andre reisedokumenter søkeren er i besittelse av må leveres inn sammen med søknad om asyl.

Kongen kan ved forskrift fastsette at utlending som søker asyl må oppholde seg i den kommune der vedkommende blir utplassert inntil søknaden er endelig avgjort.

§ 19 skal lyde:

§ 19 Reisebevis for flyktning

Flyktning som har lovlig opphold i riket, kan etter søknad gis reisebevis for flyktning for reise utenfor Norge dersom ikke særlige grunner taler mot det. Tapt reisebevis kan anses som særlig grunn. Har flyktningen reisedokument utstedt av fremmed stat, gjelder denne retten bare når flyktningen er innvilget asyl eller bosettingstillatelse, eller Norge i henhold til internasjonal avtale har plikt til å utstede reisebevis for flyktning.

Pass eller reisedokument, eller andre dokumenter som kan bekrefte flyktningens identitet, må innleveres sammen med reisebevis for flyktning.

Fornyelse av reisebevis skal nektes når innehaveren har tapt sitt reisebevis uten at det er gitt en troverdig forklaring på hvordan dette har skjedd.

Kongen kan gi forskrift om utstedelse, gyldighetsområde, fornyelse og inndragning av reisebevis for flyktning og de nærmere vilkårene for dette.

§ 29 skal lyde:

§ 29 Utvisning

Utlending skal utvises:

- a) når utlendingen grovt eller gjentatte ganger har overtrådt en eller flere bestemmelser i loven her eller unndrar seg gjennomføring av vedtak som innebærer at vedkommende skal forlate riket,
- b) når utlendingen for mindre enn 5 år siden i utlandet har sonet eller er ilagt straff for et forhold som etter norsk lov kan føre til fengselsstraff i mer enn 6 måneder, eller er ilagt særreaksjon som følge av straffbart forhold som nevnt, eller her i riket er ilagt straff eller sikring for et slikt forhold eller flere ganger i løpet av de siste 5 år er ilagt fengselsstraff,
- c) når hensynet til rikets sikkerhet gjør det nødvendig.

Ved utvisning etter første ledd bokstav b) kan det gjøres unntak fra bestemmelsen i første setning ut fra en vurdering av forholdets alvor og hvis utvisningen i særlig sterk grad vil være et uforholdsmessig tiltak overfor utlendingen eller de nærmeste familiemedlemmer.

Utvisning er til hinder for senere innreise i riket. Innreiseforbudet kan gjøres varig eller tidsbegrenset, men ikke for et kortere tidsrom enn 5 år.

§ 30 skal lyde:

§ 30 Utvisning av utlending med bosettingstillatelse m.v.

Utlending med bosettingstillatelse eller som fyller kravene til å få bosettingstillatelse skal utvises

- a) når hensynet til rikets sikkerhet gjør det nødvendig, jf. § 27 første ledd bokstav g) og § 29 første ledd bokstav c),
- b) når utlendingen har sonet eller er ilagt straff for forhold som etter norsk lov kan føre til fengselsstraff i 1 år eller mer eller som gjelder overtredelse av straffelovens §§ 162 og 317 jf. § 162, og dette er skjedd for mindre enn 5 år siden i utlandet eller for mindre enn 3 år siden i riket. Tilsvarende gjelder ved ilagt særreaksjon som følge av straffbare forhold som nevnt.

Utvisning etter første ledd bokstav b) besluttes ikke dersom det ut fra en vurdering av forholdets alvor og utlendingens tilknytning til riket klart vil være et uforholdsmessig tiltak overfor utlendingen eller de nærmeste familiemedlemmene.

§ 47 sjette ledd oppheves.

II

Denne lov trer i kraft straks.»

V o t e r i n g :

Forslaget frå Framstegspartiet vart med 63 mot 14 røyster ikkje vedteke.

(Voteringsutskrift kl. 14.34.38)

Presidenten: Det vert votert over forslag nr. 3, frå Høgre. Forslaget lyder:

«I utlendingsloven av 24. juni 1988 nr. 64 gjøres følgende endringer:

§ 8 første ledd nr. 1 skal lyde:

Underhold og bolig skal være sikret gjennom fast arbeid og permanent husvære. Nærmere regler fastsettes av Kongen i forskrift.

§ 9 første ledd skal lyde:

De nærmeste familiemedlemmene til norsk eller nordisk borger som er bosatt i riket eller til utlending som har eller får lovlig opphold i riket i medhold av §§ 8 eller 12, har etter søknad rett til oppholdstillatelse dersom underhold er sikret og det ikke foreligger omstendigheter som nevnt i § 8 første ledd nr. 3.»

V o t e r i n g :

Forslaget frå Høgre vart med 53 mot 23 stemmer ikkje vedteke.

(Voteringsutskrift kl. 14.35.00)

Presidenten: Det vert votert over forslag nr. 1, frå Framstegspartiet og Høgre. Forslaget lyder:

«I utlendingsloven av 24. juni 1988 nr. 64 gjøres følgende endringer:

§ 8 annet ledd skal lyde:

Når særlig sterke menneskelige hensyn taler for det, eller når utlendingen har særlig sterk tilknytning til riket, kan arbeidstillatelse eller oppholdstillatelse gis selv om vilkårene ikke er oppfylt. Kongen kan fastsette nærmere regler ved forskrift.

§ 17 første ledd ny bokstav f skal lyde:

- f) det er grunn til å mistenke for å ha oppgitt falsk identitet og som ikke positivt bistår i avdekking av riktig identitet.»

V o t e r i n g :

Forslaget frå Framstegspartiet og Høgre vart med 53 mot 24 røyster ikkje vedteke.

(Voteringsutskrift kl. 14.35.22)

Komiteen hadde tilrådd:

Dokument nr. 8:28 (1999-2000) – forslag fra stortingsrepresentantene Carl I. Hagen, Siv Jensen og Terje Søviknes om lov om endring i lov av 24. juni 1988 nr. 64

om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (utlendingsloven) – bifalles ikke.

V o t e r i n g :

Tilrådinga frå komiteen vart vedteken med 63 mot 14 røyster.

(Voteringsutskrift kl. 14.36.09)

S a k n r . 2

Referat

1. (87) Statsministerens kontor melder at 1. lov om strålevern og bruk av stråling (Besl. O. nr. 72 (1999-2000)) – er sanksjonert under 12. mai 2000
Samr.: Vert lagd ved protokollen.
2. (88) Eiendomsskatt m.m. på kraftanlegg (Ot.prp. nr. 47 (1999-2000))
Samr.: Vert send finanskomiteen.

Møtet slutt kl. 14.40.
